

Premis Carles Ferrer Salat i
Medalles d'Honor de Foment del Treball
14 de maig de 2009
Intervenció del President

Presidente de CEOE,
President de la Cambra de Comerç de Barcelona,
President de FEPIME,
Presidente de la CEA,
Secretaris Generals de Sindicats,
Presidents d'organitzacions empresarials,
Família Ferrer-Salat,
Amigues i amics.

En primer lugar quisiera agradecer la presencia en este acto del Presidente de CEOE. Es una nueva visita a Cataluña que comienza a ser normal y habitual. Por tanto, constata el retorno a la buena sintonía histórica entre CEOE y Fomento, como debe ser. Muchas gracias Gerardo. Desde aquí queremos agradecerle tus esfuerzos por hacer de CEOE la patronal del siglo XXI: abierta, fuerte, sin complejos y con las ideas claras.

También quiero agradecer la presencia entre nosotros del Presidente de la Confederación de Empresarios de Andalucía y responsable de temas laborales de CEOE, Santiago Herrero.

Dit això, el més important en el dia d'avui és felicitar als guardonats amb els premis Carles Ferrer Salat i les Medalles d'Honor de Foment del Treball.

És un bon senyal que, tant en aquests Premis com en d'altres que atorguen organitzacions dins el Foment, hi hagi tantes i tantes empreses mereixedores de reconeixement pels seus èxits. Significa que hi ha moltes empreses i molts

empresaris que fan moltes coses i les fan molt bé, amb crisi i sense, en èpoques de vaques grosses i de magres.

L'economia d'un país funciona per l'empenta de milers d'empreses i empresaris que, "tirant del carro" contracten persones; creen nous productes; i milloren processos. Que innoven, fan millor gestió; tenen il·lusió i confiança en el futur.

La sortida de la crisi no vindrà de les Administracions Públiques. A aquestes simplement els demanem que no posin traves a la possible recuperació.

I què vol dir això?

Que millorin la seva gestió. De la mateixa manera que el sector privat ha fet reestructuracions en el món industrial, que també les faci el sector públic. Si hi ha hagut traspassos de competències de l'Estat a les Autonomies, que facin una reestructuració de personal allà on calgui; és a dir, on han desaparegut les competències.

Si els Ajuntaments han contractat gent per temes urbanístics i ara no hi ha feina, que actuïn en conseqüència. En aquest moment en què baixen les vendes i la producció, el sector de l'automòbil -a l'igual que d'altres sectors- està retallant la seva dimensió.

Per què han de ser diferents les Administracions? No són iguals tots els treballadors?

Si els convenis col·lectius van paral·lels a la inflació real, per què el sector públic apuja els sous en un 3,9 per cent? Per què aquestes diferències?

Això no és solidaritat del sector públic amb la crisi. És una provocació per als treballadors del sector privat, i encara més per als aturats. Cal un compromís de no increment per l'any 2010.

La crisi val per a tots, també per al sector públic.

Que compleixin amb les seves responsabilitats. El sector públic no paga en terminis acceptables. Complir la llei seria la gran revolució. Fa molts mesos que la caiguda

del finançament empresarial és un fet i el gran problema. El retard en el pagament de les Administracions Públiques és inacceptable.

El finançament no arriba, especialment ni a les pimes ni als autònoms. Aquesta és una clara evidència, amb els números a la mà: hi ha dades perfectament clares per a qui les vulgui veure.

L'actuació de l'Administració Tributària és incomprendible. No volem dir que sigui il·legal, però en les circumstàncies actuals no es pot retardar la devolució de l'IVA, demanant més i més papers amb l'objectiu final de no pagar per pal·liar la caiguda d'ingressos tributaris.

El propi Foment acaba de demanar la devolució de quotes de l'IVA. I la primera reacció ha estat la comprovació. Fantàstic.

Si això ens passa a nosaltres, que no li passa a una petita empresa? Encara pitjor.

I què es pot dir de l'allau de petites multes, de l'increment de les inspeccions per qualsevol raó?

D'altra banda, quan les empreses recorren decisions de la inspecció fiscal, guanyen la majoria de les vegades. Quines conseqüències se'n deriven contra els que han iniciat els procediments? Cap ni una. Tant parlar de Responsabilitat Social Corporativa a les empreses... Per què no parlem de responsabilitat corporativa de les administracions i dels seus funcionaris? Per què no parlem d'auditories i avaluacions externes del funcionament de les Administracions? Si fins i tot la Sindicatura de Comptes de Catalunya ho diu: no arriben les auditories que caldrien. I no passa res.

Si això mateix ho fem des del món privat, ens multen i ens persegueixen. Cada dia és més difícil omplir qualsevol declaració, ja sigui de la renda o de societats.

L'Agència Tributària s'equivoca amb els esborranys de la renda -en milers de declaracions- i aquí no passa res. Si una empresa s'equivoca, rep una multa, un recàrrec i el que faci falta.

A primers de juliol hem de presentar l'Impost de Societats. Som al mes de maig i encara ni tenim els impresos. Això és eficàcia, sí senyor!

Les Administracions Públiques no són conscients que estem en crisi. Apliquen les lleis amb la màxima rigorositat i sense atorgar cap benefici del dubte. No volen admetre la gravetat de la situació. I el pitjor de tot és que gent de primera -la majoria- que treballen a l'Administració en privat opinen el mateix.

Tot s'ha de dir: tenim masses lleis, poc clares, passades de moda i que es canvien massa sovint. Els Parlaments no s'haurien d'avaluar pel número de lleis per any, sinó pel de lleis bones, és a dir, les que no es rectifiquen en el temps i no tenen recursos judicials. Si una llei es porta contínuament a litigi és una llei dolenta.

Les nostres lleis deixen molt que desitjar, i encara més tot el sistema judicial, que s'ha quedat obsolet per la manca de mitjans, a més d'estar massa polititzat.

I permeteu-me encara una cosa més: una sentència justa es torna injusta perquè ha trigat massa en dictar-se.

La reforma judicial és una de les grans reformes estructurals d'urgent necessitat i d'aplicació immediata.

Vulguem o no, estem davant d'una crisi de gran dimensió i intensitat que afecta a tots els sectors a nivell mundial. Després de molts anys de creixement espectacular, aquest 2009 hi haurà un decreixement de l'economia global per primer cop després de la II Guerra Mundial. Per tant, no és cap broma.

Si durant dècades la riquesa a nivell mundial creixia contínuament, les dades actuals ens porten a un estancament.

La crisi financera internacional ha estat importantíssima i les seves derivades (especialment en el finançament immobiliari i concretament als Estats Units) espectaculars. Ara afecta a la totalitat de l'economia real, a tot el món.

Res tornarà a ser igual que abans d'aquesta crisi. Ni el finançament, ni el creixement dels sectors, ni altres variables que han canviat de manera rellevant, com poden ser les pujades i caigudes importantíssimes de preus de les matèries primeres. I no parlem de les noves circumstàncies geopolítiques a nivell mundial, on hi ha països que -per pura lògica- estan prenent un posicionament de gran protagonisme.

Hi ha una evidència clara: som més pobres que abans de la crisi i ens hem d'adaptar a aquesta circumstància. Aquesta és la nova realitat, la veritat objectiva.

Però el més important de tot: ens en sortirem, sens dubte. Això sí, si fem la feina que hem de fer. Si posem tots plegats el que hem de posar: voluntat, confiança en el futur, sacrifici i responsabilitat.

Hem de passar de simplement drets a un binomi de drets i responsabilitats.

De la crisi no se'n surt per decret llei. Uns treballen mentre d'altres miren. Uns fem sacrificis i d'altres, com si aquí no passés res. Uns exerceixen la seva responsabilitat i altres demanen els seus drets. És ben cert que en aquesta crisi uns arriben millor que altres, i als menys afavorits no els podem deixar a l'estacada. Aquest és un fet implantejable, però no val la demagògia. Els recursos no venen del cel: es creen amb el treball i la creativitat.

D'aquesta crisi n'hem de sortir amb reformes de profunditat i quantitat. No podem dir que ens en sortirem fent "la viu viu", perquè és mentida.

Aquí fa falta:

1. Dir tota la veritat
2. Agafar el "toro per les banyes"
3. Fer reformes amb majúscules
4. Donar temps i veure resultats
5. Anar tots junts

Si no ho fem no passarà res a curt termini, perquè encara tenim una petita guardiola per anar tirant, però quedarà buida en un parell d'anys. Els dèficits pressupostaris d'aquest any i el proper poden ser esgarriuosos per la disminució en la recaptació. Serà brutal i l'increment de la despesa social molt important. Podem arribar a xifres properes al 8/10 per cent. I això vol dir despesa pública fora de control, és a dir, en situació d'emergència. I cal una reconducció urgent per tal d'evitar-ho.

El cost de no fer reformes ara significa crisi important a curt termini i crisi total a llarg termini. I quan abans comencem a posar fil a l'agulla, molt millor. D'entrada hem de tenir les coses clares i les alternatives perfectament prioritzades.

És hora de governants que vulguin cremar-se en l'intent i no de voler guanyar les properes eleccions. És hora de fer el que cal pel futur del país i no de pensar només en la propera confrontació a les urnes. I ho dic tant en clau de partits de govern com de l'oposició: tenen tanta responsabilitat els uns com els altres, però especialment els governants.

Els empresaris estarem fent costat, sense fissures, a qui vulgui fer reformes, assumint les responsabilitats que ens pertoquen, com sempre hem fet. I si ens hem d'oblidar de segons quines reivindicacions empresarials, les aparcarem.

Però volem fets per part de tots. Si no ens movem, l'onada de la crisi ens ofegarà.

En la conjuntura actual, qui abans comenci a fer reformes, abans se'n sortirà. La clau de la competència entre països és qui posarà les bases més sòlides per encarar el futur.

I quines són aquestes reformes? Les de sempre.

- El sistema educatiu: des de l'ensenyament primari a l'universitari, passant per la formació professional. Els nostres joves són l'actiu més important de present i de futur per seguir progressant. I cal que molts vulguin ser empresaris. Cal una educació que pensi, que fomenti i entengui que empresa és igual a riquesa.
- La previsió social: pensions, cobertura per atur i atenció a les persones dependents. Assegurar la sostenibilitat a mig i llarg termini des d'ara mateix, mirant les xifres i actuant.
- L'eficiència de les administracions i serveis públics, inclosa la justícia. La simplificació, desburocratització i reducció de nivells administratius és ja una emergència. Menys lleis, millors i de llarg recorregut.
- La fiscalitat i les cotitzacions socials per afavorir la iniciativa i el risc, la creació d'ocupació i la innovació. No demanem ni més ni menys que el que fa la nostra competència.
- La seguretat d'abastament energètic i d'aigua. La seva disponibilitat amb costos competitius. Mirem els números i parlem de la realitat.

- Modernització del mercat de treball: s'ha d'acabar amb la dualitat i complexitat dels contractes i afavorir l'estabilitat de les plantilles. No és hora de no fer res, perquè la realitat és dramàtica. És hora de propostes i de decisions.

Abans he dit que són les reformes "de sempre" perquè son indiscutibles per gairebé tothom, independentment dels diferents continguts que es proposin.

El que cal -i amb urgència- és que qui tingui la responsabilitat comprometi capital polític i lideratge per posar-les en marxa i portar-les a terme amb determinació.

—

La salida de la crisis no la traerá ningún decreto ley de obligado cumplimiento.

La traerán las empresas actuales y las de futura creación, acompañadas de Administraciones que sean eficientes. Si no logramos que los jóvenes, los universitarios e incluso los parados se pongan en marcha - con más ganas y ánimo que con medios, con empuje, sacrificio, riesgo e innovación- el futuro será realmente preocupante.

Si logramos dar confianza e ilusión sobre bases sólidas y sabiendo todos hacia dónde vamos, si somos responsables y asumimos los sacrificios que haga falta, saldremos más reforzados de la crisis y seremos más competitivos.

Debemos hacerlo todos juntos, colectivamente para que, una vez superada la enfermedad, podamos vivir **"el máximo número de personas de la mejor manera posible"**.